

Nederland mag niet links worden ingehaald door VS

Kon er eigenlijk wel een akkoord komen in Kopenhagen? Werkelijk niets deugde. Toch moeten we de groene lijn doortrekken, schrijft **Jacqueline Cramer**.

Het eten was slecht, de organisatie chaotisch, kleumende bezoekers mochten na uren wachten toch niet binnenkomen, landen als Venezuela en Soedan pleegden obstructie, het Deens voorzitterschap was in totale verwarring, de verwarming die dan weer te hoog, dan weer te laag stond. Nu het stof is neergedaald, is er nog altijd de bittere nasmaak van teleurstelling. Europa zette in op een bindend akkoord, en dat is er niet gekomen.

Desalniettemin ontkiemen hier en daar lentebloemen op de ijzige vlakte van Kopenhagen. Allereerst hebben we eindelijk een echte, harde, doelstelling waar we de wereld aan kunnen houden. De temperatuursstijging moet onder de 2 graden blijven. Er komt een lijst met reductiedoelstellingen voor broeikasgassen. Nu is die nog leeg, maar voor 1 februari prijken voor het eerst ook de Verenigde Staten erop, zij aan zij met de ontwikkelde landen die al onder het Kyoto-protocol vallen.

Ook opkomende economieën als China, India, Brazilië en Zuid-Afri-

ka zullen er met koele cijfers op staan. Waarmee de oude doctrine – alle ontwikkelingslanden zijn onschuldig en hoeven dus niets bij te dragen – terecht wordt opgegeven.

De landen mogen elkaar ter verantwoording roepen, want de inspanningen zullen blootstaan aan 'internationale consultaties en analyse', een harde noot die gekraakt is met veel China en India. Ook komt er voorlop voor ontwikkelingslanden: 30 miljard dollar in de komende drie jaar, nadien een jaarlijks bedrag dat oploopt tot 100 miljard dollar in 2020.

Er is ook consensus over de manier waarop dat geld verdeeld en beheerd moet worden, compleet met een Kopenhagen Groen Klimaatfonds. Een besluit dat gebaseerd is op een voorstel waarvoor Nederland zich sterk heeft gemaakt. In het akkoord staat een plan tegen het kappen van oerwouden. En er zal technologie worden overgedragen aan ontwikkelingslanden in hun strijd tegen de klimaatverandering. Welbeschouwd mag dit rijtje er best wezen.

Een ding is misschien wel belangrijker dan de precieze tekst of de juridische status van het akkoord. Alle belangrijke wereldleiders hebben zich persoonlijk laten zien en doen gelden in Kopenhagen. In de plenaire zaal sloegen achtereenvolgens Wen Jiabao (China), Lula da Silva (Brazilië) en Barack Obama zich op de borst vanwege het ambitieniveau van hun nationale klimaatbeleid. Dat die goede wil niet in een wereld-

wijd akkoord gegoten werd, is vooral te wijten aan het onderlinge machtsspel. De VS eisten van China volstreekte openheid over zijn klimaatbeleid, tot en met internationale controles aan toe. Dat vond China te veel inmenging. China stelt zich op als zelfbewuste natie die zich niet laat voorschrijven hoeveel ze mag groeien. Het zijn de groeipijnen op het mondiale toneel van de 21ste eeuw, waar de VS onvermijdelijk macht zullen moeten prijsgeven ten gunste van de opkomende economieën.

Dat wereldleiders niet malen om het milieu is ongegronde conclusie

Daarom is de conclusie dat de wereldleiders kennelijk niet malen om het klimaat ongegrond. We moeten uitgaan van hun toewijding, en daarom moeten we in Nederland en Europa met volle kracht vooruit blijven gaan. De Europese Unie heeft altijd voorop gelopen en moet dat blijven doen. De eerste prioriteit is dat we spoedig onze definitieve CO₂-doelstelling indienen bij het VN-klimaatbureau. Daarbij is het voor mij zonneklaar dat Europa voor 30 procent moet gaan, zoals altijd is beloofd. Dit standpunt is op 22 december in de Europese Milieuraad bevestigd. Om de temperatuursstijging binnen de 2 graden te houden, moet de geïndustrialiseerde wereld

voor 2020 25 tot 40 procent terug in uitstoot van broeikasgassen. Willen we leidend blijven, ook op het gebied van technologie en innovatie, dan moet de EU ruim binnen die bandbreedte gaan zitten.

Daarna moeten we in Nederland de omslag maken naar een duurzame economie. Komend voorjaar staat de evaluatie van ons eigen klimaatbeleid op de rol. Het is onze plicht om de doelstellingen voor 2020 zeker te stellen: 30 procent minder CO₂, 20 procent duurzame energie en jaarlijks 2 procent energiebesparing in 2020.

Onafhankelijke analyses als van het Planbureau voor de Leefomgeving tonen aan dat Nederland die doelen niet haalt. Daarom moeten we ons meer inspannen. Er komen meer verplichtende maatregelen om energie te besparen in woningen en bedrijfspanden.

We moeten het snel hebben over de lange termijn. Groot-Brittannië heeft al een wet aangenomen die leidt tot 80 procent minder CO₂ in 2050. De wet die nu in de Amerikaanse Senaat ligt, heeft hetzelfde doel. Het zal toch niet zo zijn dat Nederland links wordt ingehaald door de VS? Laten we dit voorjaar de groene lijn doortrekken naar de toekomst, zodat generaties na ons erop kunnen rekenen dat de wereld binnen de 2 graden blijft.

Kopenhagen zou weleens het keerpunt kunnen blijken dat we er allemaal van gehoopt hadden.

Jacqueline Cramer is minister van Ruimte en Milieu.